

MINISTERIO
DE IGUALDAD

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР З
ПИТАНЬ РІВНОСТІ ТА ПРОТИ
ГЕНДЕРНОГО НАСИЛЬСТВА

ЖІНОЧИЙ ІНСТИТУТ

ГЕНЕРАЛЬН
ИЙ
СЕКРЕТАР

ЧАСТІ ПИТАННЯ ДО ОНЛАЙН-КОНСУЛЬТАЦІЙНОЇ СЛУЖБИ ІМІО ПРО ДИСКРИМІНАЦІЮ ЗА ОЗНАКОЮ СТАТІ

A-Я хочу розлучитися. Що я повинна врахувати? З чого почати?..... 2

B-Я хочу попросити скоротити робочий час у своїй компанії, щоб мати більше часу, щоб подбати про мою десятирічну дочку.. 5

C-У мене народилася дитина, і після декретної відпустки я хотіла б накопичити свою відпустку на грудному вигодовуванні. Як мені це зробити? 7

D-Я хочу розлучитися зі своїм партнером. Ми не одружені, але маємо маленьких дітей та спільне майно. Як мені вчинити? 8

E-У мене проблеми з моїм партнером, і я покинула дім, де ми живемо. Він погрожує повідомити за те, що я покинула дім. Як мені діяти?..... 11

F-Я б хотіла прийти на роботу трохи пізніше, щоб я встигла відвезти маму до денного центру, навіть якщо мені доведеться піти з офісу пізніше. 11

G-Я розлучена, і мій чоловік має законну опіку над моєю неповнолітньою дитиною. Чи зберігаю я над ним батьківські права? 12

Я хочу розлучитися. Що я повинна мати на увазі? З чого почати?

Як поділ, так і розлучення відбуваються на підставі рішення суду, в процедурі, в якій не потрібно ніяких причин і де сторони повинні звернутися за правовою допомогою (адвокатом) і процесуальним представництвом (прокурором), якщо це не за взаємною згодою, і в цьому випадку вони можуть мати одного і того ж адвоката, хоча бажано, щоб кожному з подружжя допомагав власний адвокат, і таке ж процесуальне представництво.

З 2005 року обидві процедури можуть бути розпочаті з 3 місяців після святкування шлюбу, за винятком випадків, коли доведено, що існує ризик для життя, фізичної цілісності, свободи, моральної цілісності або свободи та сексуальної компенсації подружжя заявника або синів і дочок обох або будь-якого з членів шлюбу, в цьому випадку його можна запросити відразу після святкування шлюбу.

Якщо процедура розлучення відбувається за процедурою взаємної згоди, на прохання обох подружжя або одного за згодою іншого вони повинні узгодити умови, які будуть його регулювати. При цьому позов супроводжується запропонованою Регуляторною угодою, яка повинна бути ратифікована в суді обома сторонами і затверджена суддею.

- Цей нормативний договір, відповідно до статті 90 Цивільного кодексу (ЦК), повинен містити принаймні такі пункти:

- а) догляд за дітьми, на яких поширюються батьківські повноваження як здійснення, так і, у відповідних випадках, режим спілкування та перебування дітей з батьком, який зазвичай не проживає з ними.

- *Якщо це буде визнано необхідним, режим візитів і спілкування онуків з бабусяю і дідусем, завжди беручи до уваги інтерес цих осіб.*

- *b) bis Доля домашніх тварин, якщо такі є, з урахуванням інтересів членів сім'ї та добробуту тварини; розподіл часів співіснування і догляду при необхідності, а також пов'язаних обов'язків, з доглядом за твариною*

- *Атрибуція використання будинку і сімейного трузо.*

- *Внесок у тягар шлюбу та утримання, а також його оновлення основ і гарантій, де це необхідно.*

- *Ліквідація, де це доречно, економічного режиму шлюбу.*

- Пенсія, яка, відповідно до статті 97, відповідає, зобов'язує задовольнити у відповідних випадках, одному з подружжя».

Якщо процес розлучення неможливий за спільною згодою, процедура буде спірною, і в заяві будуть вимагатися заходи, які призначені для досягнення (опіка над неповнолітніми, аліменти, режим відвідування, користування сімейним будинком і т.д.) Суддя, заслухавши обидві сторони, узгодить заходи після оцінки доказів, що практикуються в судовому процесі, розуміючи як пріоритет зацікавленість неповнолітніх і дітей повнолітнього віку в ситуації інвалідності. Рішення суду може бути оскаржене.

Стаття 92(5), (6), (7), (8) і (9) Цивільного кодексу відноситься до опіки над дітьми в такі терміни:

"5. Спільне здійснення опіки над дітьми узгоджується, коли батьки цього вимагають у запропонованій регуляторній угоді або коли обидва досягають цієї угоди в ході процедури.

- У будь-якому випадку, перш ніж узгодити режим тримання під вартою та піклування, суддя повинен отримати звіт від прокуратури та заслухати неповнолітніх, які мають достатнє рішення, коли воно вважатиме за посадою або на прохання прокурора, сторін або членів Судово-технічної групи, або самого неповнолітнього, і оцінити твердження сторін, проведений тест, а також відносини, які батьки підтримують один з одним і зі своїми дітьми, щоб визначити їх придатність до режиму опіки.

- Спільна опіка не буде продовжуватися, коли хтось із батьків бере участь у кримінальному провадженні, розпочатому за спробу замаху на життя, фізичну цілісність, свободу, моральну цілісність або свободу та сексуальну компенсацію іншому чоловікові або дітям, які проживають з обома. Він також не буде продовжуватися, коли суддя помітить, виходячи з тверджень сторін і проведених доказів, існування обґрунтованих ознак домашнього або гендерного насильства. Існування жорстокого поводження з тваринами, або загроза його заподіяння, буде оцінено як засіб контролю або жертвування будь-якого з цих людей.

- У виняткових випадках, навіть якщо справи пункту п'ятого цієї статті не відбуваються, суддя на прохання однієї зі сторін зі звітом прокуратури може домовитися про спільну опіку та піклування на тій підставі, що тільки таким чином переважні інтереси дитини належним чином захищені.

- Суддя, перш ніж приймати будь-яке з рішень, зазначених у попередніх пунктах, за посадою або на прохання сторони,

прокурор або члени судово-технічної групи, або сам неповнолітній, може звернутися за висновком належним чином до кваліфікованих фахівців щодо придатності способу здійснення батьківських повноважень та режиму опіки над неповнолітніми для забезпечення їхніх необхідних інтересів ».

- *Суддя при узгодженні режиму утримання та утримання під вартою, а також перебування, відносин і спілкування прийме належні, доречні і відповідні запобіжні заходи для ефективного виконання встановлених режимів, намагаючись не розділяти братів.*

Що стосується права на доступ і спілкування батьків, які не є опікунами, Стаття 94 Кодексу передбачає, що: Судовий орган визначає час, спосіб і місце, в якому батько, який не має з собою неповнолітніх дітей, може скористатися правом на відвідування, спілкування з ними і мати їх у своїй компанії.

Встановлення режиму відвідування або перебування не повинно продовжуватися, і якщо він існує, воно буде призупинено щодо того, хто бере участь у кримінальному провадженні, порушеному за замах на життя, фізичну цілісність, свободу, моральну цілісність або свободу та сексуальне відшкодування іншому чоловікові або їхнім дітям.. Вона також не буде продовжуватися, коли судова влада помітить, від тверджень сторін і проведених доказів, існування обґрунтованих ознак домашнього або гендерного насильства. Однак судовий орган може встановити режим відвідування, спілкування або перебування в резолюції, мотивованій переважними інтересами дитини або волею, побажаннями і уподобаннями людей похилого віку з інвалідністю, які потребують підтримки, і після оцінки ситуації батьківсько-синівських відносин.

Ні за яких обставин встановлення режиму відвідування не може бути встановлено щодо батька, який перебуває під вартою, тимчасовим або остаточним вироком, узгодженим у кримінальному провадженні за злочини, передбачені в попередньому пункті.

Щодо аліментів, Стаття 93 ЦК передбачає, що «Суддя в будь-якому випадку визначає внесок кожного з батьків для задоволення аліментів і вживає відповідних заходів для забезпечення ефективності та пристосування пільг до економічних обставин і потреб дітей у будь-який час».

Якщо діти повнолітнього віку або емансиповані особи, які не мають власного доходу, проживають разом у сімейному будинку, суддя в тій же постанові закріпить утримання, яке належить відповідно до статей 142 і наступних цього Кодексу

Тому, якщо угода неможлива, суд визначить аліменти, до складу яких входить все «що важливо для засобів до існування, житла, одягу та медичної допомоги», а також «виховання та інструктаж годівниці, поки він неповнолітній, і навіть пізніше, коли він не закінчив навчання з причин, які не відносяться до нього» (стаття 142 ЦК).

Що стосується атрибуції використання сімейного будинку, стаття 96 ЦК передбачає:

Стаття 96.

1. У разі відсутності згоди подружжя, затвердженої судовим органом, використання сімейного будинку та об'єктів звичайного користування ним має відповідати неповнолітнім спільним дітям та тому з подружжя, в компанії якого вони залишаються, до досягнення всіма особами повнолітнього віку. Якщо серед неповнолітніх дітей є один в ситуації інвалідності, що дозволяє зручно продовжувати користуватися сімейним будинком після їх повноліття, судовий орган визначить термін дії цього права, в залежності від супутніх обставин.

Для цілей попереднього пункту звичайні діти повнолітнього віку, які на момент анулювання, розлуки або розлучення перебували в ситуації інвалідності, що полегшило подальше користування сімейним будинком, прирівнюються до неповнолітніх дітей, які знаходяться в подібній ситуації.

2. За відсутності дітей може бути погоджено, що використання такого майна є обов'язком подружжя, яке не є власником, протягом такого часу, який може бути завбачливо закріплений за умови, що, беручи до уваги обставини, було б доцільно і що його інтереси найбільше потребують захисту.

3. Розпоряджатися всім або частиною житла і майна, зазначеного, використання яких було віднесено відповідно до попередніх пунктів, згода обох подружжя або, в іншому випадку, буде потрібно судовий дозвіл. Це обмеження на диспозитивному факультеті на сімейному будинку буде зафіксовано в Земельному реєстрі. Помилковий або хибний прояв схильності до використання житла не завдасть шкоди набувачу добросовісно.

Суд при вирішенні буде враховувати інтереси, які найбільше потребують захисту, неповнолітніх, і буде призначати таке використання їм і тому з батьків, в компанії якого вони залишаються.

На останок, в обох провадженнях для чоловіка також можуть бути встановлені компенсаційні аліменти відповідно до статті 97 ЦК, яка передбачає: *Чоловік, якому розлука або розлучення призводить до економічного дисбалансу по відношенню до становища іншого, що передбачає погіршення його попереднього становища в шлюбі, має право на компенсацію, яка може мати форму тимчасової або безстрокової пенсії, або єдиної допомоги, як це визначено в нормативному договорі або в судовому рішенні. У разі відсутності згоди подружжя Суддя, за рішенням суду, визначить її розмір з урахуванням наступних обставин:*

- 1.^a Домовленості, досягнуті подружжям.*
- 2.^a Вік і стан здоров'я.*
- 3.^a Професійна кваліфікація та ймовірність доступу до роботи.*
- 4-е Минула і майбутня відданість сім'ї.*
- 5.^a Співпраця з Вашою роботою в комерційній, промисловій або професійній діяльності другого з подружжя.*
- 6.^a Тривалість шлюбу і подружнього співжиття.*
- 7.^a Можлива втрата права на пенсію.*
- 8.^a Багатство, економічні засоби та потреби обох з подружжя.*
- 9.^a Будь-яка інша відповідна обставина.*

У судовій постанові або в нормативному договорі, оформленому перед адвокатом здійснення правосуддя або нотаріусом, буде зафіксована періодичність, форма виплати, підстави для оновлення пенсії, тривалість або момент припинення і гарантії її ефективності.

Тобто в процедурі взаємної згоди подружжя можуть вільно погоджуватися чи ні, незалежно від обставин, які збігаються, а також його розміру, способу вигоди, тривалості і т.д.

У спірному провадженні він повинен бути запит, і суд визначить, якщо це необхідно, його розмір відповідно до різних обставин, відповідно до статті 97 ЦК.

В даний час, за умови відсутності неповнолітніх, які не перебувають поза емансипованою особою і є поділом або розлученням за взаємною згодою, вона може бути оброблена через Юриста Здійснення Правосуддя або в публічному акті перед нотаріусом, відповідно до Закону 15/2015 від 2 липня 2015 року Добровільної Юрисдикції, внесення змін до деяких статей Цивільного кодексу, таких як стаття 82 ЦК, яка передбачає:

1 Подружжя може погодитися на їх розлучення за взаємною згодою через три місяці після святкування шлюбу шляхом формулювання нормативного договору перед Юристом Здійснення Правосуддя або в публічному акті перед нотаріусом, в якому разом з однозначною волею розлучитися вони визначать заходи, які повинні регулювати наслідки, що випливають з поділу, в терміни, встановлені статтею 90.

Подружжя повинні втручатися в надання в особистому порядку, без шкоди для того, що їм повинен допомагати Практикуючий Юрист, даючи свою згоду перед Юристом Здійснення Правосуддя або нотаріусом. Крім того, емансиповані старші або неповнолітні діти повинні дати згоду Юристу Здійснення Правосуддя або Нотаріусу щодо заходів, які впливають на них, оскільки вони не мають власного доходу і проживають в сімейному будинку.

У разі недостатніх ресурсів для обробки поділу або розлучення, безкоштовна правова допомога може бути запитана, відповідно до положень Закону 1/1996, від 10 січня, про правову допомогу, що є доречним, що передбачається можливість того, що економічні засоби обох подружжя оцінюються індивідуально, коли є суперечливі інтереси, Як це може бути в цьому випадку розлуки або розлучення.

Я хочу попросити скоротити робочий час в моїй компанії, щоб мати більше часу, щоб піклуватися про мою дочку до дванадцяти років.

Стаття 37.6 Закону про консолідований Трудовий Статут (ТС), затвердженого Королівським законодавчим декретом 2/2015 від 23 жовтня, говорить:

“Хто з міркувань правової опіки має під його безпосередньою опікою будь-яку у віці до дванадцяти років або особа з інвалідністю, яка не займається оплачуваною діяльністю, має право на скорочення щоденного робочого дня з пропорційним зменшенням заробітної плати не менше однієї восьмої і максимум половини тривалості робочого дня.

Скорочення робочого часу є індивідуальним правом працівників, чоловіків або жінок, тому вони не можуть бути позбавлені задовільнення. Тільки якщо два або більше працівників однієї і тієї ж компанії генерують це право «одним і тим же причинним суб'єктом» (одним і тим же або другорядним), компанія може обмежити його одночасне здійснення з обґрунтованих причин здійснення господарської діяльності, відповідно до пункту 6 тієї ж статті 37 ТС.

Крім того, ситуація зі скороченням робочого часу не може завдати працівникам будь-яких недоліків або несприятливого ставлення на робочому місці, оскільки це буде дискримінацією за ознакою статі, застосовуючи статті 5 і 8 Органічного закону 3/2007 від 22 березня для ефективної рівності жінок і чоловіків.

Визначення періоду користування та погодинна специфікація скорочення *"листуватися з працівником протягом його звичайного робочого дня"* (ст. 37.7), тобто протягом свого індивідуального робочого дня, хоча допускається, що колективні договори можуть встановлювати критерії для визначення такої конкретики з урахуванням інтересів залучених сторін, узгодження роботи і

сімейного життя, а також виробничих і організаційних потреб компанії. У цьому ж розділі також представлені:

“...Однак колективні договори можуть встановлювати критерії для конкретизації скорочення робочого часу, зазначеного в пункті 6, з урахуванням прав на узгодження особистого, сімейного та трудового життя працівника, а також виробничих та організаційних потреб підприємств..”

Тому необхідно в першу чергу звернути увагу на положення колективного договору, на який поширюється трудовий договір, на те, що зазначено в самому договорі, і на договори, які індивідуально можуть бути досягнуті з компанією, в разі, якщо вони можуть містити більш вигідні умови, ніж мінімум, передбачений з цього приводу в Трудовому Статуті (ТС). У будь-якому випадку необхідно знати, чи є у компанії План рівності і на що він вказує в сфері примирення особистого, робочого і сімейного життя.

Працівник зобов'язаний повідомити компанію, крім форс-мажорних обставин, за 15 днів (за винятком суботи, неділі та святкових днів) або про те, що визначається чинним колективним договором, відображення в повідомленні ваших персональних даних і даних вашої дитини, із зазначенням кількості годин скорочення дня, запропонованого графіка, тривалості періоду задовільнення, а також дати початку і закінчення того ж самого.

Багато, щоб повідомлення здійснювалося в письмовій формі якимось чином, що записується (бурофакс, електронна пошта з підтвердженням прочитання, зареєстрований поштовий лист з підтвердженням квитанції і т.д.), зберігаючи працівник докази його отримання компанією.

Якщо компанія не висловлює згоди або незгоди з повідомленням, зробленим в умовах, передбачених Трудовим статутом, розуміється, що працівник може почати користуватися скороченням робочого часу на дату повідомлення.

Слід зазначити, що право на здійснення годин у межах звичайного робочого дня не є абсолютним правом, а має здійснюватися відповідно до вимог сумлінності та намагання примирити інтереси працівників з правом скорочення робочого часу та бізнес-факультетів організації праці.

У зв'язку з цим слід зазначити, що Конституційний Суд вказав, що *“Конституційний вимір усіх цих заходів, спрямованих на полегшення сумісності праці та сімейного життя працівників, як з точки зору права на недискримінацію за ознакою статі (стаття 14 Конституції Іспанії) працюючих жінок, так і з мандата на захист сім'ї та дітей (стаття 39 Конституції Іспанії)”, - йдеться у заяві і що цей конституційний вимір “вона повинна переважати і служити керівництвом для вирішення будь-яких інтерпретаційних*

сумнівіє", тому ця конституційна доктрина повинна бути врахована Судами і Трибуналами при вирішенні цього питання.

Отже, у разі незгоди товариства з пропозицією, зробленою працівником, вона має строк у двадцять робочих днів, з моменту повідомлення компанією про свою відмову або незгоду з поданою пропозицією, звернутися до Соціального суду, ініціюючи особливий порядок, передбачений для цього статтею 139 Закону 36/2011, від 10 жовтня регулятор Соціальної Юрисдикції.

Позов про відшкодування збитків, завданих відмовою від права на скорочення робочого часу або затримкою його здійснення через компанію, може бути доданий до позову, хоча ця компенсація не може вимагатися від компанії, якщо вона тимчасово виконала пропозицію працівника.

Закон передбачає, що обидві сторони повинні внести пропозиції та альтернативи погодинної специфікації до актів примирення та судового розгляду, які проводяться в судах і трибуналах і можуть сприяти до розгляду в суді звіту спільних органів виконання Планів рівності, які існують в компанії.

Протягом перших двох років періоду скорочення робочого часу по догляду за дітьми до дванадцяти років зроблені внески будуть нараховуватися збільшено до 100% від відповідної суми, відповідно, так би робочий день дотримувався без зазначеного скорочення, в термінах статті 37.6 ТС і відповідно до положень Зведеного тексту Загального закону про соціальне забезпечення. Ці періоди часу вважаються ефективно внесеними для цілей допомоги для виходу на пенсію, постійної інвалідності, смерті та виживання, материнства та батьківства. Для цього компанії повинні повідомити Загальне Казначейство соціального забезпечення, початок і кінець задоволення від скорочення робочого часу юридичною опікою.

Однак для більшої безпеки щодо внеску в цій ситуації або для перевірки того, що працівник правильно вносить свій внесок у цю трудову модальність, він повинен бути перевірений в будь-якому казначействі соціального забезпечення.

У мене народилася дитина, і після декретної відпустки я хотіла б накопичити свою відпустку на грудному вигодовуванні, як це робити?

Стаття 37.4 Консолідованого тексту Закону про Трудовий Статут (ТС), затвердженого Королівським Законодавчим Декретом 2/2015 від 23 жовтня, регулює відпустку за грудним вигодовуванням у такі терміни:

“У випадках народження, усиновлення, опіки з метою усиновлення або виховання, відповідно до статті 45.1.д), працівники матимуть право на одну годину відсутності на роботі, яку вони можуть розділити на дві фракції, для догляду за немовлям до досягнення

ним дев'яти місяців. Тривалість відпустки пропорційно збільшується у випадках народження, усиновлення, опіки з метою багаторазового усиновлення або виховання.

Той, хто скористається цим правом, за власним бажанням може замінити його скороченням робочого дня на півгодини з тією ж метою або накопичити його в повні дні в терміни, передбачені колективними переговорами або в угоді, досягнутій з компанією щодо, у відповідних випадках, положень цього.

Скорочення робочого часу, зазначеного в цьому розділі, є індивідуальним правом працівників без передачі його здійснення іншому з батьків, усиновлювачу, опікуну або прийомному гомеру. Однак, якщо два працівники однієї і тієї ж компанії здійснюють це право одним і тим же збудником, керівництво бізнесу може обмежити його одночасне здійснення з обґрунтованих причин функціонування компанії, про які необхідно повідомити в письмовій формі..

Коли обидва батьки, усиновлювачі, опікуни або прийомні батьки користуються цим правом з однаковою тривалістю і режимом, термін перебування може бути продовжений до досягнення дитиною дванадцяти місяців, з пропорційним скороченням заробітної плати з кінця дев'яти місяців.

Тобто відпустка на грудне вигодовування або скорочення робочого дня для грудного вигодовування допускає різні можливості задовільнення:

- Одна година відсутності до досягнення дитиною дев'яти місяців, протягом дня, без скорочення активів, які можна розділити на дві фракції. Якщо ними користуються одночасно обидва з подружжя, термін може бути продовжений до 12 місяців неповнолітнього, з пропорційним скороченням активів.

- Скорочення робочого дня на півгодини: в даному випадку мова йде про «свій день», про день, фактично проведений працівником, хоча, в тому випадку, якщо проводиться скорочений робочий день, ніж зазвичай, працівник повинен використати його в повному обсязі, без пропорційного скорочення.

Накопичення відповідного часу в повних робочих днях.

Ця остання модальність, що накопичилася відпустка на грудному вигодовуванні, можлива тільки в тому випадку, якщо вона передбачена в колективних переговорах або досягається індивідуальна угода з компанією, поважаючи, де це доречно, положення зазначених переговорів. У цьому сенсі у Рішенні Верховного Суду від 11 листопада 2009 року говориться: "Таким чином, якщо не буде звичайного прогнозу або угоди з підприємцем, накопичення не буде".

Що стосується розрахунку днів, які відповідають накопиченому грудному вигодовуванню, якщо колективний договір визнає право на користування відпусткою по грудному вигодовуванню в накопиченому вигляді або є договір з компанією, необхідно буде дотримуватися умов, узгоджених в договорі / угоді з компанією. У тому випадку, якщо кількість днів не вказана, пропозиція компанії, завжди в письмовій формі, і за 15 днів до цього або заздалегідь, визначена угодою, може бути зроблена з урахуванням часу відсутності (робочого часу), а не півгодини скорочення робочого дня (Рішення від 21 вересня 2007 року Верховного суду Каталонії і Рішення з 30 Травня 2012 Вищого суду Юстиції Кастилія-і-Леон).

Факт наявності неповного, ніж зазвичай робочого дня для наявності контракту на неповний робочий день, не дозволяє компанії зменшити право на грудне вигодовування, і це було визнано судами та трибуналами, серед іншого, у Рішенні Верховного суду Лас-Пальмас від 20 лютого 2006 року.

Що стосується конкретного часу та визначення періоду користування відпусткою за грудним вигодовуванням, необхідно враховувати положення пункту 7 цієї статті, в якому зазначено

“Специфікація часу і визначення дозволів і скорочень робочого часу, передбачених пунктами 4, 5 і 6, будуть відповідати працівнику протягом його звичайного робочого дня. Однак колективні договори можуть встановлювати критерії уточнення скорочення робочого часу, зазначеного в пункті 6, з урахуванням прав примирення особистого, сімейного та трудового життя працівника та виробничих і організаційних потреб підприємств. Працівник, крім форс-мажорних обставин, повинен повідомити роботодавця за п'ятнадцять днів до цього або про те, що визначено у відповідному колективному договорі, вказавши дату, з якої почнеться і закінчиться відпустка по догляду за дитиною або скорочення робочого часу.

Розбіжності, що виникають між роботодавцем і працівником за погодинною специфікацією та визначенням періодів користування, передбачених у розділах 4, 5 і 6, будуть вирішені соціальною юрисдикцією в порядку, встановленому статтею 139 Закону 36/2011 від 10 жовтня 2011 року « Регулювання Соціальної Юрисдикції ».

Я хочу розлучитися зі своїм партнером. Ми не одружені, але у нас є маленькі діти і спільне майно. Як мені це зробити?

У цивільних шлюбах немає конкретного державного регулювання, яке регулює припинення співжиття, і саме різні про прийняли закони, що регулюють співжиття цих союзів та їх наслідки у разі розриву, тому їх зміст та сфера застосування відрізняються залежно від відповідної спільноти.

Однак в цілому і щодо іспанського загального права у разі розриву зазначеного союзу повинні бути прийняті угоди, які вважаються доцільними щодо їх сімейних відносин, які можуть бути оформлені в приватному документі, підписаному обома сторонами пари, з втручанням адвоката або без нього, або в публічному документі (нотаріальному документі або затвердженій судово-юридичною угодою).

Найзручніше унормувати ситуацію шляхом ініціювання судової процедури відносин між дітьми та батьками, або консенсусних (за взаємною згодою між сторонами) або спірних, якщо немає угоди, з метою визначення, головним чином, приписування опіки над дитиною, користування сімейним будинком, аліментів і режиму відвідування того чи іншого з батьків, який не має опіки.

Тому досягнута угода повинна міститися головним чином у разі припинення співжиття і наявності спільних дітей у віці до повноліття або неузгоджених дорослих: здійснення батьківських повноважень, опіка над дитиною, режим спілкування і перебування дітей з одним із батьків, який не має опіки, аліментів, надзвичайних витрат і системи щорічного оновлення зазначеної пенсії.

Відповідно до правил, що діють в Іспанії, дочки і сини рівні перед законом незалежно від сімейного стану батьків. Після того, як філія батьків була визначена в Цивільному Реєстрі, обидва мають однакові права та обов'язки щодо спільних дочок і синів.

Якщо угоди немає, вони повинні обов'язково подати позов до компетентних судів і трибуналів, надавши наявні в їх розпорядженні докази, за якими їм потрібно буде звернутися за правовою допомогою (адвокатом) і процесуальним представництвом (прокурор), будучи Судом тим, хто буде приймати рішення у вирокі про зазначені заходи.

Таким чином, **щодо опіки над неповнолітніми**, якщо не було згоди між батьками, стаття 92 Цивільного кодексу передбачає:

“5. Спільне здійснення опіки над дітьми узгоджується, коли батьки цього вимагають у запропонованій регуляторній угоді або коли обидва досягають цієї угоди під час процедури. Суддя, погоджуючись про спільну опіку та обґрунтовуючи своє рішення, вживатиме відповідних запобіжних заходів для ефективного виконання встановленого режиму тримання під вартою, піклуючись про те, щоб не розлучати братів чи сестер.

• У будь-якому випадку, перш ніж узгодити режим тримання під вартою та піклування, суддя повинен отримати звіт від прокуратури та заслухати неповнолітніх, які мають достатнє рішення, коли воно вважається за необхідне за посадою або на прохання прокурора, сторін або членів Судово-технічної групи, або самого неповнолітнього, і оцінити твердження сторін, тест, проведений в ньому, і відносини, які батьки підтримують один з

одним і зі своїми дітьми, щоб визначити їх придатність з режимом опіки.

- *Спільна опіка не буде продовжуватися, коли хтось із батьків бере участь у кримінальному провадженні, порушеному за посягання на життя, фізичну цілісність, свободу, моральну цілісність або свободу та сексуальне відшкодування одному із батьків або дітям, які проживають з обома. Він також не буде продовжуватися, коли суддя помітить, виходячи з тверджень сторін і проведених доказів, існування обґрунтованих ознак домашнього або гендерного насильства..*

8. У виняткових випадках, навіть якщо справи пункту п'ятого цієї статті не відбуваються, суддя на прохання однієї зі сторін зі звітом прокуратури може домовитися про спільну опіку та піклування на тій підставі, що тільки таким чином найкращі інтереси дитини належним чином захищені..”

Що стосується утримання неповнолітніх і дорослі дітей, які економічно залежать від своїх батьків, Суд виносить рішення відповідно до положень статті 93 Цивільного кодексу, яка встановлює:

“Суддя, в будь-якому випадку, визначить внесок кожного з батьків у забезпечення аліментів і прийме відповідні заходи для забезпечення ефективності та пристосування вигод для економічних обставин і потреб дітей у будь-який час..”

Розмір аліментних пенсій пропорційний сумі або коштам особи, яка їх надає, та потребам особи, яка їх отримує, встановленим у статті 146 вищезазначеного Цивільного кодексу.”

Що стосується резиденції, один із батьків, який має опіку над дітьми, має можливість вільно вибирати місце проживання, коли відбувається припинення спільного проживання. Однак ця можливість не може бути реалізована без попереднього дозволу іншого з батьків, тобто за взаємною згодою або, якщо це не так, судді. (статті 157, 158 і 159 Цивільного кодексу).

Про режим візитів і перебування неповнолітніх з батьками, які не перебувають під вартою, стаття 94 передбачає наступне:

Судовий орган визначає час, спосіб і місце, в якому один із батьків, який не має з собою неповнолітніх дітей, може скористатися правом на відвідування, спілкування і мати їх у своїй компанії.

Встановлення режиму відвідування або перебування не повинно продовжуватися, і якщо він існує, воно буде призупинено щодо того, хто бере участь у кримінальному провадженні, порушеному за замах на життя, фізичну цілісність, свободу, моральну цілісність або свободу та сексуальне відшкодування іншому чоловікові або їхнім дітям. Вона також не буде продовжуватися,

коли судова влада помітить, від тверджень сторін і проведених доказів, існування обґрунтованих ознак домашнього або гендерного насильства. Однак судовий орган може встановити режим відвідування, спілкування або перебування в резолюції, мотивованій найкращими інтересами дитини або волею, побажаннями і уподобаннями людей похилого віку з інвалідністю, які потребують підтримки, і після оцінки ситуації відносин між батьками та дітьми.

Що стосується використання сімейного будинку, стаття 96 Цивільного кодексу передбачає, що:

У разі відсутності згоди подружжя, затвердженої судовою владою, використання сімейного будинку і об'єктів звичайного його використання буде відповідати неповнолітнім спільним дітям і батькам, в компанії якого вони залишаються, поки всі ті не досягнуть повноліття. Якщо серед неповнолітніх дітей є ситуація інвалідності, що полегшує подальше користування сімейним будинком після досягнення ними повноліття, судовий орган визначить термін дії цього права, залежно від супутніх обставин.

З іншого боку, щодо економічних відносин, якщо був узгоджений певний економічний режим, для ліквідації тих самих, узгоджених правил або тих, що встановлені в Цивільному кодексі для режиму, про який у їхньому випадку вони погодяться, будуть застосовуватися.

Якщо економічний режим не був узгоджений і існує спільна спадщина, він являє собою звичайне спільне майно, що належить спільно обом членам подружжя, тому, як і будь-яке інше спільне майно, так само, вона регулюється загальними правилами співтовариства власності статей 392 і відповідно до Цивільного кодексу, маючи можливість погодитися з тим, що загальна спадщина розділена (нерозділене житло, банківські рахунки або будь-яке інше майно), або на прохання будь-якого з членів пари. У таких випадках застосовними нормами є ті, що встановлені в статтях 400 і наступних в Цивільному кодексі, посилаючись на поділ спільних реч як на одну з причин зникнення спільного майна. Якщо вони не досягнуть згоди, вони повинні звернутися до незалежного цивільного судового процесу щодо поділу спільного майна.

У мене є проблеми з моїм партнером, і я пішла з дому, де ми живемо. Чоловік погрожує написати на мене заяву, що я вийшла з дому. Як мені діяти далі?

З цивільної точки зору слід мати на увазі, що, відповідно до положень Цивільного кодексу для подружжя, вони зобов'язані жити разом. Однак одне із подружжя, яке виходить з подружнього будинку з поважної причини і протягом тридцяти днів подає заяву про

анулювання, розлуку або розлучення, не порушує обов'язку співжиття..

Що стосується можливої відмови від житла, в якому вас може звинуватити ваш партнер, слід мати на увазі, що поведінка, яку стаття 226 Кримінального кодексу Іспанії характеризує як такий, що становить злочин відмови від сім'ї, неповнолітніх або недієздатних осіб, є, з одного боку, тими, хто полягає в невиконанні законних обов'язків допомоги, властивої батьківським авторитетам, опіки, піклування або прийомної сім'ї або для надання необхідної допомоги, законодавчо встановленої для існування їхніх нащадків, висхідних або подружжя, які потребують допомоги.

І, з іншого боку, ті, що складаються з несплати протягом двох місяців поспіль або чотирьох місяців поспіль будь-якого виду економічної вигоди на користь вашого чоловіка або ваших дітей, встановленого в затвердженій законом угоді або судовому рішенні у випадках юридичного поділу, розлучення, декларування недійсності, афілювання або обслуговування процесів.

Я б хотіла прийти на роботу трохи пізніше, щоб я встигла відвезти маму до денного центру, навіть якщо мені доведеться піти з офісу пізніше.

Стаття 3 Органічного закону 3/2007 від 22 березня для ефективної рівності жінок і чоловіків стверджує, що *“принцип рівного ставлення між жінками і чоловіками передбачає відсутність будь-якої дискримінації, прямої або непрямой, за ознакою статі, і, зокрема, тих, що впливають з материнства, прийняття сімейних зобов'язань і сімейного стану.”*.

Крім того, Консолідований текст Закону про трудовий статут, затверджений Королівським законодавчим декретом 2/2015 від 23 жовтня (ТС), встановлює можливість адаптації тривалості та розподілу дня в статті 34.8, у такі терміни.: *“Працівники мають право вимагати адаптації тривалості і розподілу робочого дня, в організації робочого часу і у вигляді вигоди, в тому числі надання своєї роботи на відстані, щоб реалізувати своє право на примирення сім'ї і трудового життя. Такі умови повинні бути обґрунтованими і пропорційними щодо потреб працівника та організаційних або виробничих потреб підприємства.*

У випадку, якщо у них є сини або дочки, працівники мають право зробити таке прохання до тих пір, поки сини або дочки не досягнуть дванадцятирічного віку..

У колективних переговорах будуть узгоджені умови його здійснення, які будуть адаптовані до критеріїв і систем, що гарантують відсутність дискримінації, як прямої, так і непрямой, між працівниками обох статей.. За його відсутності компанія, за запитом на адаптацію робочого дня, відкриває переговорний процес

з працівником максимум на тридцять днів. Після його завершення компанія в письмовій формі повідомить про прийняття запиту, запропонує альтернативну пропозицію, яка забезпечує узгоджувальні потреби працівника, або висловить відмову від її виконання. В останньому випадку вказуються об'єктивні причини, на яких ґрунтується рішення..

Працівник матиме право вимагати повернення до свого попереднього робочого дня або договірної модальності після закінчення узгодженого періоду або коли зміна обставин так виправдовується, навіть якщо передбачуваний період не минув.

Положення попередніх пунктів розуміються в будь-якому випадку без шкоди для дозволів, на які працівник має право відповідно до положень статті 37..

Розбіжності, що виникають між керівництвом підприємства та працівником, будуть вирішені соціальною юрисдикцією в порядку, встановленому статтею 139 Закону 36/2011 від 10 жовтня, що регулює Соціальну Юрисдикцію.”

Тому в разі зіткнення між правом на примирення сімейного життя і бізнес-інтересів, в залежності від обставин, які збігаються в кожному випадку, саме Суд вирішить, який інтерес повинен переважати, хоча компанія повинна довести особливі труднощі і порушення організації і планування, що цей графік викликає його, недостатньо стверджувати про загальні або непереконливі труднощі.

У зв'язку з цим слід мати на увазі, що Конституційний Суд (КС) у своєму Рішенні 3/2007 від 15 січня вказав “конституційний вимір усіх заходів, спрямованих на сприяння сумісності праці працівників та сімейного життя, як з точки зору права на недискримінацію за ознакою статі (стаття 14 ЦС) працюючих жінок, так і з мандату на захист сім'ї та дітей (стаття 39 ЦС)», так і що цей конституційний вимір «повинен переважати і служити керівництвом для вирішення будь-які інтерпретаційні сумніви”.

Я розлучена, і мій чоловік має законну опіку над моєю неповнолітньою дитиною. Чи зберігаю я над ним батьківські права?

Батьківська влада регулюється таким чином, щоб її здійснення було встановлено на благо дітей; повне або часткове позбавлення того ж самого, оскільки це винятковий захід, має бути погоджене судовим органом за допомогою судового рішення, коли є дуже обґрунтовані та серйозно шкідливі причини для неповнолітніх..

Відповідно до статті 154 Цивільного кодексу Іспанії (ЦК) “Неемансиповані сини і дочки знаходяться під батьківською владою батьків.”

А згідно зі статтею 162 цього ж кодексу «Батьки, які мають батьківські повноваження, мають юридичне представництво своїх невстановлених неповнолітніх дітей». Таким чином, батьківська влада належить батькові і матері, і неможливо відмовитися від неї, а також не втрачається судовим приписуванням опіки над дітьми тільки одному з подружжя..

Що стосується його здійснення, стаття 92.4 ЦК передбачає *“Батьки можуть погодитися в нормативній угоді або суддя може вирішити, на благо дітей, що батьківські повноваження будуть здійснюватися повністю або частково одним з подружжя.”*

У статті 156 ЦК також зазначено, що: *“Батьківські повноваження здійснюються спільно обома батьками або тільки одним з явної або мовчазної згоди іншого. Дії, вчинені одним з них, будуть дійсні відповідно до соціального використання та обставин або в ситуаціях нагальної потреби.”*

У разі незгоди у здійсненні батьківських повноважень будь-який з них може звернутися до судового органу, який, почувши і дитину, якщо він має достатню зрілість і в будь-якому випадку, якщо йому більше дванадцяти років, віддасть право вирішувати одному з двох батьків. Якщо розбіжності повторюються або є якась інша причина, яка серйозно перешкоджає здійсненню батьківської влади, вона може повністю або частково віднести її до одного з батьків або розподілити між ними свої функції. Цей захід буде дійсний протягом періоду, який буде встановлений, який ніколи не може перевищувати двох років. У випадках попередніх пунктів, щодо третіх осіб добросовісно, передбачається, що кожен з батьків діє при звичайному здійсненні батьківських повноважень за згодою іншого.

У разі відсутності або неспроможності, недієздатності або неможливості одного з батьків, батьківські повноваження здійснюється виключно іншим.

Якщо батьки проживають окремо, батьківські повноваження здійснює особа, з якою проживає дитина. Однак судовий орган може, на обґрунтовану вимогу другого з батьків, в інтересах дитини, надати заявнику батьківські повноваження здійснювати його спільно з іншим батьком або розподіляти між обома функціями, властивими його виконанню.

Тому в нормативному договорі може бути погоджено, що право власності на батьківський авторитет відповідає батькові і матері і що здійснення батьківських повноважень повністю / частково відповідає батькові або матері, якщо на це є підстави і завжди відповідно до допомоги на дитину. Бажано, щоб документ був опрацьований в Суді для затвердження судом для судового затвердження, необхідного адвокату і прокурору.

Що стосується цього пункту ЦК, слід зазначити, що відсутність, недієздатність або неможливість одного з батьків здійснювати батьківські повноваження повинні бути юридично доведені в кожному конкретному випадку (заява про відсутність, непрацездатність і т.д.).

У разі відсутності згоди з різних особистих, сімейних та економічних питань, включених в нормативну угоду, необхідно звернутися до компетентних судів і трибуналів, через процедури, встановлені відповідно до позовних вимог та надання наявних доказів, з необхідністю звернутися за правовою допомогою (адвокатом) та процесуальним представництвом (прокурором) і, залежно від того, що вимагається сторонами, саме Суд встановить заходи, розуміючи як пріоритетний інтерес, який найбільше потребує захисту, інтерес неповнолітніх.

Стаття 170 ЦК передбачає, що *“Батько або мати можуть бути повністю або частково позбавлені влади за рішенням суду, заснованим на порушенні обов’язків, властивих їм, або виданих у кримінальному або подружньому процесі.”*

Наступний рядок також говорить: *“Суди можуть на благо та інтереси дитини прийняти рішення про стягнення батьківських повноважень, коли причина, яка мотивувала позбавлення, припинилася.”*